

Подих свободи

Тільки вільна людина може бути творцем своєї долі!

Ніколюк Ірина, с. Івано-Франкове, Львівська обл.

Я українка, але народилася в іншій державі і жила за її правилами й звичаями. Мої батьки примусово опинились там, прожили майже все життя далеко від рідної землі, і тільки пісня, протяжна, вільна, передавала сум і біль їхніх сердець.

Коли я з мамою повернулася на її Батьківщину, я опинилася на чужині. Мені було дуже важко, я багато чого не розуміла, у мене були інші погляди, думки, які я завжди тримала при собі. А люди тут нічого не боялись, були рішучі, твердо захищали свої позиції.

Минав час, я багато читала, слухала передачі по радіо, дивилась українські фільми, говорила з людьми. Годинами слухала розповіді мами про її важке життя, жахливі умови і ставлення до них на чужині, на висилці, в тюрмах. Скільки цим людям довелось пережити, страшно подумати, а вони витримали, не зламались, вірили, що повернуться на Батьківщину, – і повернулись! Слова «свобода» і «неволя» вони випробували на собі.

Я замислилась, звідки у них стільки сили духу і витримки, віри і надії? І зрозуміла! Нас, українців, і сьогодні звать у світі козацьким народом. Горді сини вільних степів, безмежно сміливі, витривалі, вольові, вірні у дружбі, які з споконвіку були глибоко патріотичні й безмежно вірні Україні. Все найкраще береться від наших гордих предків! Про це писав наш поет Василь Симоненко:

«Народ мій є! В його волячих жилах козацька кров пульсує і гуде!»

А українські пісні? Дитина змалечку чує лагідний материн наспів, який засіває дитячу душу любов'ю до людей, до природи, до усього живого. У пісні можна почути рідний серцю голос Батьківщини, вловити відлуння затаєних думок, промінь надії, слово мудрої поради і тихої ласки.

У чудових піснях оспівав народ і відважних обранців, і працьовитих людей, і мальовничі простори рідного краю. Люди, які зростали з безмежною материнською ласкою, світлою радістю у серці, духовно збагачені, завжди будуть пам'ятати свій край і прославляти його, вони мають людську гідність і національно свідомі.

Я змінилась. Українська мова стала моєю рідною, у мамине село я їду, як до себе додому, а слово «бандерівка» отримало зовсім інше значення. Дзвінка височінь карпатських гір заповонила мою душу, дух козацьких балад, сповнених безмежною любов'ю до рідної землі, глибоко проник у моє серце.

Український народ віками жив у боротьбі за свої права й свободу, тут люди справжні патріоти, вони щиро люблять свою землю, свій дім, уміють працювати, знають, як потрібно жити. І бажають лише одного: щасливо жити, народжувати дітей, піклуватися про них, бути спокійними за їхнє майбутнє.

За роки незалежності виросло нове покоління. Воно формувалось у зовсім іншому середовищі: на них не тиснули, не змушували напам'ять завчати статті вождів; вони мають свою думку, вміють її висловлювати і захищати. Слово «неволя» молодь не знає і не визнає. На них уся надія, вони зможуть зробити так, щоб Україною пишався весь світ, а ми допоможемо.

Тільки вільна людина може бути творцем своєї долі!